

Като стигнѣхъ у тѣхъ, ты накара да турятъ Хенриха — денѣ на софж-тѣ въ прустъ-тѣ, а нощѣ въ одаѣж-тѣ, дѣто бѣ до нейнѣж-тѣ за спаніе одаѣж, Тя тоз-часъ проводи за най добрый-тѣ въ градъ-тѣ лѣкаръ, и пригодяваше на Хенриха за сичко като нѣжна майка.

По това врѣме Бергампуръ бѣше напълненъ съ гости отъ сѣкждѣ пѣтници, тѣй що Хенрихова-та помайчима намѣри тука много свои познаницы, залови ся пакъ съ визиты, и забрави досушь за Хенриха, като го остави на грижѣж-тѣ на Господжж Баронъ, въ надѣждж че ты на радо сърдце ще нагледва болю-то дѣте. Ничтожно извиненіе на наше-то нерадѣніе въ изпълненіе на дългъ-тѣ ни! Него нѣма да го приематъ на страшно-то сѣдовище, — тамъ неможемъ ся оговаря съ това, че намѣсто насъ другы по добрѣ ще можяхъ да изпълнятъ нашѣж-тѣ обязанность.

Безъ да гледа на сичкы-тѣ усилія на лѣ-